

Dincoace de cer

Adina Coltea

O piatră de lumină
ținută-n iarba nopții
de veghea unui vis
neîncăput în marginile unui gând
începe zorii clipei
din dâra unui soare
pe-o nerăbdare
de cuvânt.

În susul unei urme,
ce încă mai nechează
neterminate amintiri,
cresc curcubee albe
din balta unui cer,
de-a cărui tulburare
(te rog) să nu te miri.

O mână de dorințe,
cu degetele-ntinse,
să scape de la mal,
caută culori în ploaie,
rotund ca să le întindă
pe șaua unui cal.

Un zâmbet mai înalt
își cațără arcuirea
în susul inimii
de vis
și șerpuiește-n joacă
prin albia unor șoapte,
spre trupul crengii de cais,
ce-n lemnul verde ascunde frica
timpului rămas
până departe...